

VIII. rész

utazások

TÖREDÉK

Én, amikor rossz, csikorgó úrhajón utaztam
omló mélységek tetején, talpas homályok fölött,
rossz, huzatos hajómat a Gazda ácsolta, s hajlott
háttal utaztam
s a hajó úgy botladozott és rángott, ahogy az ideg
csücske ugrál,
utaztam a rossz, görbe hajón, melynek ablakán
csillagok csőre kocogott zápor –:
akkor szememen át, mint a virágfeje,
belém hajolt az úr, fejét szegény lelkembe fúrta,
s vállamra kezüket fontos mélységek tették.

VIHAR UTÁN ÚJ VIRÁGOK

lásd szívem a dáliák
nagyfala medáliák
hanyatt hulltak mind a kerten
törötten nyakuktekerten
(kertünköl a dáliák
állila medáliák)

jaj lelkem a *holdraforgó*
szirma villog szára forró
hold nyomába hajló arcán
kéken hajlik ki a kvarcláng

lásd szívem a kertbe hajlik
piros sósvízárnyék – zajlik –
egy nagy sósvízi kengurun
utaztam én a tengeren

KÖGYÖKEREK A FAL MELLETT

Ó be különös. *Énekes ragadozómadarakat* tenyésztett
ki, sasokat,
sólymokat, héjákat. Meghívott magához vidékre.
A birtok fölött
egész nap soha sem hallott madárzene-koncert forgott,
mint valami nagy kalap. Wagner- és Bruckner-
asszociációk. És
egy utálatos élmény. Mézédés,
jázminos dallam hallatszott, „elomló fájdalommal és
kéjjel” telt
szirén-trillák felnéztem egy dögkeselyű énekelt

*

A birtokon a homokfutók és általában a járművek
kerekét
különleges módon képezték ki. A kerék külső oldalára
hanglemezt lehetett illeszteni, külön erre a célra
készült óriási lemezeket. A lejátszó kar
vékony, ki tudja, mi mindenre alkalmas tűt tartó
meztelen női karra emlékeztetett.

*

Azt kérded, mi ez a sok szilánk itt. Idd ki ezt. Úgy.
Vérereid,
érzed, lassanként megkeményednek. Úgy is van.
Olyanszerűek lesznek,
mint holmi sötétkék, szörnyen kemény kőből faragott és
simára csiszolt gyökerek: képzelj csak el a nagy
vénákat! Vagy
nézz szét. Szép, vastag ágak. A szív is
megkeményszik: mint

hetven

sötétlila kőbog, olyan lesz. A kisebb erek, a csontok,
a hús és
egyáltalán minden pedig közönséges, de nagyon
finom üveggé
válík. Érzed, igaz ? Ha meg mernél moccanni, olyan
lennél
a repedések miatt, mintha 5000 évet vénültél volna,
vagy
mintha finom hálót dobtak volna rád. És most
veszem a
kalapácsot. A vers itt félb